

Prelatovo pismo (november 2010)

V pastirskem pismu tega meseca prelat vabi k poglobitvi v dogmo občestva svetnikov, tako da povečujemo enotnost z udi Cerkve v nebesih, v vicah in na zemlji.

15. Nov. 2010

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Danes se spominjamo blaženih, ki se v nebesih veselijo v Bogu. *Zatem se mi je prikazala velika množica, ki je*

nihče ne bi mogel prešteti, iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov. Stali so pred prestolom in pred Jagnjetom, ogrnjeni v bela oblačila, v rokah pa so držali palmove veje. In vpili so z močnim glasom: “Odrešenje je v našem Bogu, ki sedi na prestolu, in v Jagnjetu.”[1]

Vidimo, kako Sveto pismo kakor v kakšni veličastni sliki orisuje tisto brezštevilno množico, ki je že prišla do srečnega konca svojega zemeljskega potovanja. Oni tvorijo *zmagujočo Cerkev*. Skupaj z Devico Marijo in svetim Jožefom ter s svetniki, ki so že kanonizirani, med katerimi s posebnim veseljem častimo našega Očeta, za vedno živijo v Bogu in za Boga milijoni in milijoni navadnih ljudi, ki so na zemlji bojevali bitke duhovnega življenja in s pomočjo milosti v njih tudi zmagali. S hvaležnostjo v duši se spominjam žensk in moških iz Dela, ki so s popolno zvestobo služili Gospodu in

nam iz nebes pomagajo s svojim posredovanjem. To pa ne sme ostati zgolj spomin, temveč se mora prevesti v naše zanašanje nanje, v tesno povezanost z njimi, da bodo na ta način nadaljevali pot, ki so jo tako izvrstno prehodili.

Prav tako se z neizmerno ljubeznijo obračam k ljudem, ki so nas oblikovali ali s katerimi smo bili v stiku na zemlji: starši, sestre in bratje, sorodniki, prijatelji, sodelavci; in mnogi drugi, ki — čeprav jih nismo poznali — so nam preko občestva svetih pomagali ali smo mi pomagali njim z našim osebnim bojem, da bi dosegli dragoceni cilj kontemplacije svete Trojice.

Predlagam vam, da prosite in se priporočate posredovanju vseh vaših prednikov, kakor sem videl delati našega Očeta.

Ne moremo pozabiti na to ljubo in veliko množico, ki čaka na trenutek,

ko bo naredila dokončni korak v nebeško hišo. To so verne duše v vicah — *očiščujoča se Cerkev* —, ki se pripravljajo na vstop v slavo. **»Zdaj so že na blaženem kraju«**, je dejal sveti Jožefmarija, **»saj imajo zagotovljeno odrešenje, čeprav še vedno potrebujejo malo očiščevanja, da bi lahko šle k Bogu.«**[2] Prav tako se jih spominja Cerkev, ki jim jutri, 2. novembra, posveča posebno spominsko slovesnost in določa, naj vsak duhovnik obhaja evharistično daritev za pokojne.

Ti tedni so izjemna priložnost za temeljito rast v občestvu svetih. Z našo molitvijo in mrtvičenjem, z izročanjem našega dela ter predvsem tako, da sadove svete maše namenimo za duše v vicah, jim lahko pomagamo zadoščevati za njihove napake in tako priti v nebesa. Le kako ne bi pomislili na nenehno pobožnost, s katero je naš Oče vedno

molil in spodbujal k molitvi zanje, še posebno pa, ko je prišel mesec november? Spodbujal nas je, naj bomo velikodušni v izročanju svetih maš njim v pomoč; njegova največja ambicija je bila, da bi vsi skupaj uspeli “izprazniti vice” z obilico darovanih svetih maš in z velikodušnostjo naših žrtev in molitev. Zato se sprašujem in sprašujem tudi vas: kako ljubimo duše pokojnih, pa tudi živih? Do kakšne mere porabljam o za druge svoje ure in svoje dneve?

Ta razmišljanja nam služijo, da se bolj poglobimo v skrivnost vojskujoče se Cerkve, kateri pripadamo sedaj. Njen del smo ne le na pasiven način, tako da smo prejemniki odrešenja, ki nam ga ponuja Kristus, temveč tudi na aktiven način, saj vsi *smo* in se moramo čutiti *Cerkev*, ker smo namreč poklicani, da pripomoremo h graditvi Kristusovega mističnega

telesa na zemlji in k njegovi dokončni utrditvi v nebesih. Z besedami svetega Jožefmarija se lahko vprašamo: **»Ali delim s Kristusom njegovo vnemo za duše? Ali prosim za Cerkev, katere del sem, v kateri moram uresničevati posebno poslanstvo, ki ga nihče drug ne more izvršiti namesto mene?«**[3]

Drugi vatikanski koncil z besedami iz Svetega pisma uči, da je Cerkev »božja zgradba. Gospod sam se je primerjal s kamnom, ki so ga zidarji zavrgli, a je postal vogelni kamen. Na tem temelju so apostoli postavili Cerkev in od njega Cerkev prejema trdnost in enotnost.«[4] Sveti Peter v svojem prvem pismu pravi: *K njemu stopite, k živemu kamnu, ki so ga sicer ljudje zavrgli, a je pri Bogu izbran in dragocen. Saj ste vendar živi kamni. Zato se vgrajujte v duhovno stavbo, tako da boste sveto duhovništvo in*

boste darovali duhovne žrtve, ki bodo po Jezusu Kristusu prijetne Bogu.[5]

To se je zgodilo pri krstu, ko smo bili pridruženi Cerkvi kakor živi gradniki za graditev božje hiše na zemlji[6].

»Biti v Cerkvi je že veliko: toda ni dovolj. Moramo biti Cerkev, saj nam naša Mati nikoli ne sme biti tuja, zunaj naših najglobljih misli.«[7] Popolna enotnost s

Kristusom je neizogibno potrebna zato, da imamo sedaj življenje v Cerkvi in da potem dosežemo večno blaženost.

Nismo slabotni gradniki, temveč živi kamni, ki morejo prostovoljno in svobodno sodelovati pri uresničevanju Kristusovih zaslug, v nas samih in v drugih. Na to nas opozarja apostol narodov: *Po Božji milosti, ki mi je bila dana, sem kot moder gradbenik položil temelj, drug pa zida naprej. Vsak pa naj gleda, kako zida naprej. Drugega temelja*

*namreč nihče ne more položiti
namesto tistega, ki je že položen, in ta
je Jezus Kristus. Če pa kdo na tem
temelju zida zlato, srebro, dragocene
kamne, les, seno ali slamo — delo
vsakega bo postalo vidno. Razkril ga
bo namreč dan, ker se bo razodel z
ognjem, in ogenj bo preizkusil, kakšno
je delo tega ali onega[8].*

Zato v našem življenju gradimo
Cerkev na edinem temelju, Kristusu,
z zlatom velikodušne predanosti
Bogu, s srebrom naših žrtev in
mrtvičenj, z dragimi kamni naših
kreposti, morda majhnih, toda Bogu
prijetnih, če odgovarjamo na njegove
nenehne milosti. Z Gospodovo
pomočjo se izogibajmo ne le težkim
grehom, temveč sovražimo tudi
premišljeni mali greh ter napake in
nepopolnosti; tisto, česar ne moremo
izročiti Gospodu, je *seno, slama*,
krhek material, od katerega se
moramo ločiti, da bi lahko vstopili v
nebesa. Od tu izvira vloga spokornih

del na naši zemeljski poti in potrebnost očiščevanja v vicah po smrti.

Sveti Pavel dodaja: *Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas?*[9]. Enako poudarja liturgija v mesecu novembru, ko obhajamo obletnico posvetitve Lateranske bazilike svetega Janeza, 9. novembra, ter bazilik svetega Petra in svetega Pavla, 18. novembra. Premišljujmo o simboliki teh praznikov in naredimo praktične sklepe za svoje ravnanje; v hvalospevu maše ob posvetitvi cerkve, ko se obračamo k Bogu Očetu, namreč molimo: »Po tvoji dobroti smo zgradili ta dom, v katerem zbiraš svojo družino in izkazuješ dobrote svoji Cerkvi, ki potuje k tebi. To je podoba tvoje skrivnostne zveze z nami. Na tem kraju si zidaš svetišče iz živih kamnov in po svetu razširjeno Cerkev združuješ v skrivnostno telo

tvojega Sina, dokler se naše upaje ne
dopolni v nebeškem
Jeruzalemu.«[10]

Zadržimo se ob tej veličastni resnici:
vsi smo enako udje Cerkve, čeprav
ima vsakdo svojo lastno vlogo v njej.
»**Vsak gradnik cerkvene zgradbe je
pomemben,**« poudarja papež
Benedikt XVI., »**toda vsi bi se
zamajali in se porušili brez
vogelnega kamna, ki je Kristus.
Kakor “soprebivalci” te “božje
hiše” morajo kristjani delovati
skupaj, s ciljem, da bi zgradba
ostala trdna, tako da bo druge ljudi
privlačila k temu, da bi vstopili in
odkrili obilje zakladov milosti, ki
so v njej.**«[11]

Poglobimo se, moje hčere in sinovi, v
to nalogo, ki nam jo je zaupal
Gospod, in izpolnujmo jo s čutom
odgovornosti kakor tista služabnika
iz prilike, ki sta trgovala z dobrinami,
katere jima je dal njun gospodar, da

bi mu jih vrnila pomnožene, ko se vrne[12]. In izpolnilo se bo, postalo bo veselja polna resničnost, če bomo ostali združeni s Kristusom preko vezi vere, prejemanja zakramentov in občestva s papežem in škofovskim zborom.

Premišljujmo o tem simbolu, ki ne more iti mimo nas, ne da bi ga opazili. Govorim o oltarju, ki v notranjosti cerkvá zavzema tako pomembno mesto, ki je namenjen češčenju preko posebnega obreda, polnega pomena. Leta 1958, na slovesnosti vseh svetih, je sv. Jožefmarija posvetil oltarje v kapeli svetih apostolov v *Villi Tevere*. Kakor vedno in pri vseh liturgičnih obredih se je močno občutila njegova pobožnost; vsak odlomek in vsaka beseda sta predstavljal izraz nežnosti do Gospoda, ker nam je hotel zapustiti sveto mašno daritev kot dokaz tega, kako zelo nas je ljubil in nas ljubi.

S tem obredom nas Cerkev spominja, da smo **»bili tudi mi posvečeni, dani “na stran” za služenje Bogu in graditev njegovega kraljestva.** Kljub temu se pogosto znajdemo potopljeni v svet, ki bi rad Boga dal “na stran”. V imenu svobode in človeške avtonomije se molči o Božjem imenu, religija se zoži na osebno pobožnost in vero se izvzema iz javnega prostora. Včasih — pojasnjuje Benedikt XVI.— lahko omenjena miselnost, tako diametralno nasprotna bistvu evangelija, zamegli celó naše lastno razumevanje Cerkve in njenega poslanstva.«[13]

Vedno se potrudímo zavrniti takšno miselnost, ki se jo včasih čuti v vedenju mnogih kristjanov. V tem kontekstu bi vam omenil, kar je običajno dejal sveti Jožefmarija, ko je izvrševal obred posvetitve oltarja. **»Vi in jaz smo kot oltarji: mazilili so nas. Mazilili so nas z oljem,**

najprej pri krstu in potem pri birmi. In veseli pričakujemo trenutek, ko bomo prejeli poslednje maziljenje (...), ko nas bodo ponovno mazilili.

Potemtakem smo sveta stvar in zato mora biti naše telo posvečeno Bogu našemu Gospodu. Brez naivnosti moramo biti pozorni na detajle v skromnosti, paziti na naše telo, ga postaviti v služenje Bogu, ga primerno oblačiti. Zato je treba tudi dušo obleči z dobrimi navadami, ki se imenujejo kreposti, ki so kristjanu tako lastne.»[14]

Mnogo lahko izluščimo iz teh praznikov in to uporabimo v našem duhovnem življenju, kar vam prepuščam v premislek. Vendar nočem končati, ne da bi spomnil na druge liturgične praznike in obletnice v zgodovini Dela v naslednjih tednih. Na prvem mestu je slovesnost Kristusa Kralja, 21.

novembra; pripravimo se na obnovitev posvetitve Opus Dei presvetemu Jezusovemu Srcu. Dajmo nov smisel zavezanosti, ki smo jo sklenili z Gospodom, ko smo prejeli krst, ki je bila potrjena, ko smo prejeli klic v Opus Dei. Hkrati vam predlagam naslednje: kako mu pustiš vladati skozi cel tvoj dan? Kako razširjaš njegovo kraljestvo preko dela in prijateljstva?

28. novembra, na obletnico postavitve prelature Opus Dei — ki letos sovpada s prvo adventno nedeljo, tako kakor leta 1982 — bodimo iz vsega srca hvaležni Bogu za ta tako pomemben korak. Prosimo še posebej za to, kakor je potrdil božji služabnik Janez Pavel II. v apostolski konstituciji *Ut sit*, da bo Delo vedno in v vsakem trenutku učinkovito orodje v služenju univerzalnega poslanstva Cerkve.

Pred nekaj dnevi sem bil v Pamploni, kjer sem obhajal sveto mašo v univerzitetnem kampusu Univerze v Navarri, in skupaj s tisoči ljudi sem bil Bogu hvaležen za petdesetletnico ustanovitve Univerze in Združenja prijateljev Univerze v Navarri. Kakor si lahko predstavljate, je bil sveti Jožefmarija nenehno prisoten, tudi zato, ker sem obnovil sveto daritev na istem mestu, na katerem je naš ustanovitelj obhajal mašo oktobra 1967. Njegove takratne besede so dale rdečo nit moji pridigi; spomnil sem vse, da nas Bog kliče, naj se posvečujemo v vsakdanjem življenju.

Naj se naša hvaležnost izraža tudi v zavzeti molitvi za papeža in njegove namene, saj želimo vsi verniki Opus Dei, laiki in duhovniki — tako kakor drugi kristjani — ostati v vseh okoliščinah tesno združeni z njim. Še naprej molíte za moje namene, ki nimajo drugega cilja kakor najboljše služenje Cerkvi in dušam; čutim se

zelo povezanega z vsemi in
potrebujem vašo vsakodnevno
podporo.

Na misel mi prihaja tudi, da se v tem
mesecu dopolni še ena obletnica
dogodka, ko je naš Oče našel vrtnico
v Rialpu. Prosim Sveto Marijo, naj
nam da moči za pot, ki jo moramo vsi
prepotovati, dokler ne pridemo v
nebesa. Priporočimo ji tudi tiste
vernike prelature, ki bodo 13.
novembra prejeli diakonsko
posvečenje.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. november 2010

[1] *Apd* 7, 9-10.

[2] Sveti Jožefmarija, Zapiski z
družinskega srečanja, 9. 4. 1974.

[3] Sveti Jožefmarija, homilija
Zvestoba Cerkvi, 4. 6. 1972.

[4] II. vatikanski koncil, dogmatična
konstitucija *Lumen gentium* (*Luč*
narodov), št. 6.

[5] 1 *Pt* 2, 4-5.

[6] Prim. 1 *Tim* 3, 15.

[7] Sveti Jožefmarija, homilija
Zvestoba Cerkvi, 4. 6. 1972.

[8] 1 *Kor* 3, 10-13.

[9] *Prav tam*, 16.

[10] Rimski misal, *I. hvalospev pri*
maši ob posvetitvi cerkve.

[11] Benedikt XVI., Govor, 18. 7. 2008.

[12] Prim. *Mt* 25, 20-23.

[13] Benedikt XVI., Homilija ob
posvetitvi oltarja, 19. 7. 2008.

[14] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 27. 10. 1974.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
november-2010/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-november-2010/) (15. Mar. 2026)